

„Малинарка“ и аз

Аз съм Цвети - едно обикновено градско момиче, което живее в софийска панелка и от прозореца виждам съседния блок. Мизерната градинка в квартала, която семейството ми се опитва да поддържа, трудно оцелява. Така, че природата не е част от ежедневната ми гледка. Успявам да й се порадвам през някой уикенд, когато избягаме за кратко от града.

На тринайсет години съм и ме вълнуват типичните за моите връстници неща - следя българските и чуждестранни влогъри, спортувам, телефонът (добре ще е да е хубава марка), е най - важната ми вещ. Изобщо - живея доста динамично, както средата ми го изисква.

Ще кажете: „Защо Ви разказвам всичко това и какво общо има то с Тодор Влайков?“ Ето какво!

Когато научих за конкурса, потърсих в Гугъл разказите на този непознат за мен писател. Прочетох няколко и попаднах в един толкова различен свят. Но истински се развълнувах от „Малинарка“, нещо ми заседна в гърлото от тази малко тъжна и едновременно оптимистична история.

Знаете ли - главната героиня се казва Цветанка, почти като мен. И двете сме кръстени на цветята, въпреки че сме момичета от различни времена. Колко ли години ни делят? Трудно ми е да кажа, но разбирам, че светът много се е променил.

Давам си сметка, че аз имам всичко и никога не ми се е налагало да преживявам – „суша“, „оскъдица“, „тежка неволя“. Не е трябвало да работя, за да „припомогна“ бюджета на семейството си.

А парченцето хляб и зелената чушка, топена в шарена сол, които Цветанка яде с наслада, няма да погледна, дори и да умирам от глад!

Мечката! Оле - ле, изтръпвам само като си помисля за нея. Спомням си за един ден в Родопите, когато бяхме за билки, някой спомена, че в района има мечка. Аз само дете не се заключих в колата и не мирясах, докато не си тръгнем.

А Цветанка? Готова е на всичко, за да напълни кошничките си с малини, за да спечели пари, да помогне на семейството си, пък и „учебници да си купи“. „Тежката работа“, „умората“, „дългият път“ - нищо не ѝ тежи. Щастлива е „погалена от грейналите лъчи на слънцето“, чувала „нещо радостно в сърцето си“.

Тя е дете на природата. А аз – дете на града. Вместо да гледам реката, „двурогата месечина“, росната трева, аз гледам билбордове и реклами.

И колкото и да сме различни, аз усетих някаква особена близост с това момиченце. Може би щях да съм същата, ако бях живяла в нейното време.

Една щастлива „малинарка“!